

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

09 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Ursache Petru,

judcători - Timofti Vladimir și Toma Nadejda,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Gavriliță Vitalie și de către partea vătămată Gheorghîța Efim, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 03 iunie 2015 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 decembrie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Bornosuz Vitalii Valea, născut la 15 aprilie 1971, domiciliat în mun. Chișinău, bd. Traian, 18/1, ap. 18, viza de reședință în mun. Chișinău, str. Grenoble, 209, ap. 66.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 12.11.2013 – 03.06.2015 (prima instanță);
2. 22.09.2015 – 03.12.2015 (instanța de apel);
3. 15.06.2016 – 09.11.2016 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității recursurilor în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 03 iunie 2015, inculpatul Bornosuz Vitalii învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal, a fost achitat din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că inculpatul Bornosuz Vitalii este învinuit în faptul că la 26 decembrie 2011, la stația de alimentare „Petrom”, în apropierea centrului comercial „Metro”, de pe str. Chișinăului, 5, mun. Chișinău prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul vinderii rutei pentru microbuze cu nr. 111, susținând că ruta îi aparține, a obținut de la Gheorghîța Efim, bani în sumă de 5000 euro, care conform cursului BNM din 26 decembrie 2011 constituie 81835 lei, iar ulterior s-a

constatat că ruta nu-i aparține lui Bornosuz Vitalii. Astfel, în urma acestor acțiuni Bornosuz Vitalii, a cauzat victimei un prejudiciu material considerabil în sumă de 81835 lei.

Aceste acțiuni ale inculpatului Bornosuz Vitalii, au fost încadrate de către procuror în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, după semnele calificative - escrocheria, *adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzarea prejudiciului material considerabil în proporții mari.*

3. Sentința menționată a fost atacată cu apel de către :

- procurorii în Procuratura sec. Rîșcani, mun. Chișinău, Dulgheru Andrei și Pleșca Angela, prin care au solicitat admiterea apelului, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie recunoscut vinovat Bornosuz Vitalii, în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal.

În motivarea cererii de apel procurorii au invocat:

- în rezultatul cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate se confirmă prin ansamblul de probe concludente și pertinente, cercetate de instanța de judecată, toate versiunile fiind verificate, iar divergențele au fost lichidate prin prezentarea probelor suplimentare în ședința de judecată, fiind prezentate probe incontestabile întru confirmarea vinovăției inculpatului Bornosuz Vitalii, de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal;

- în sentința de achitare instanța reiterează că potrivit declarațiilor martorilor, aceștia confirmă încheierea tranzacției, însă nu indică cu certitudine, dacă a fost obiect al tranzacției și ruta nr. 111;

- martorul Prisăcaru Lilia, în ședința de judecată a declarat că partea vătămată i-a comunicat că procură microbuzul tot cu rută. De asemenea și martorul Gheorghiuța a declarat că din spusele fratelui, acesta a achitat 8400 euro pentru microbuz, deoarece era tot cu rută;

- instanța de judecată nu a luat în considerație și faptul că costul real al unui microbuz de model „Mercedes 210” nu este de 8400 euro, dar valorează cu mult mai puțin, adică aproximativ 3400 euro, ceea ce în ședința de judecată a fost dovedit prin declarațiile martorului Gheorghiuța Ion Vasile;

- instanța eronat a menționat că partea vătămată a depus plângere la organul de urmărire penală abia peste un an și jumătate, nefiind mulțumit de venitul în rezultatul activității și plasării microbuzului de rută, deoarece din declarațiile părții vătămate rezultă că acesta a întreprins încercări de a-l căuta pe inculpat și de a clarifica situația și văzând că acesta se ascunde, s-a adresat cu plângere la organul de urmărire penală;

- recipisa din 23 decembrie 2011, prin care Bornosuz Vitalii, confirmă că a primit de la Gheorghiuța Efim, bani în sumă de 8400 euro, pentru vinderea automobilului de model „Mercedes 210” cu n/î C JR 653, împreună cu ruta nr. 111, și la aprecierea acestei probe instanța greșit a reiterat, că recipisa dată confirmă faptul vânzării automobilului cu ruta nr. 111 și confirmă că, microbuzul era plasat pe ruta nr. 111, însă nu dovedește faptul, că însăși ruta nr. 111 era obiect al contractului indicat.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 decembrie 2015, apelul declarat de acuzatorii de stat a fost respins ca nefondat și menținută sentința Judecătoreiei Rîșcani, mun. Chișinău din 03 iunie 2015.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a reținut că în urma analizelor circumstanțelor și probelor administrate la urmărirea penală și cercetate în instanța de judecată, instanța de fond legal și fondat a motivat sentința prin faptul, că în cazul inculpatului Bornosuz Vitalii, lipsește existența faptei infracțiunii, deoarece în cadrul cercetării judecătorești incontestabil s-a probat că aceste consecințe infracționale nu sunt geneza acțiunilor inculpatului.

A menționat instanța de apel că atât organul de urmărire penală, cât și acuzatorul de stat n-au prezentat probe convingătoare, care să confirme faptul că inculpatul Bornosuz Vitalii, la încheierea tranzacției cu Gheorghîța Efim de vânzare-cumpărare a mașinii de model Mercedes, n/î CJR 653, 1-a înșelat pe ultimul.

Specifică instanța de apel că potrivit declarațiilor martorilor, aceștia au confirmat încheierea tranzacției, însă nu indică cu certitudine dacă a fost obiect al tranzacției și ruta nr. 111, după cum a invocat partea vătămată. Toate informațiile de fapt fiind furnizate de către partea vătămată, iar martorul Mămăligă a declarat că i-a comunicat părții vătămate că ruta nu poate constitui obiect al contractului de vânzare-cumpărare a microbuzului, nu există noțiune de înstrăinare a rutei, fiindcă ruta este administrată de SRL „Microbuz” și este transmisă în administrare de către primărie, și că nu este altceva decât un traseu care aparține municipalității. De asemenea partea vătămată s-a plâns că șoferul îi aduce doar prejudicii, deoarece mașina necesită cheltuieli de întreținere mai mari decât venitul. Partea vătămată, a recunoscut faptul că, s-a dus la șeful de firmă, la Mămăliga și i-a spus ca a cumpărat busul, iar el i-a spus că dacă a cumpărat busul, poate să lucreze fără nicio problemă.

A reținut instanța de apel că a constituit manifestarea de voință a părții vătămate Gheorghîța Efim și proprietarului bunului mobil - Bornosuz Vitalii, care a acceptat să procure bunul, îndreptată spre stingerea de primul și nașterea de ultimul a dreptului de proprietate asupra microbuzului de model Mercedes, cu n/î CJR 653, astfel s-au produs efecte juridice pentru ambele părți.

Instanța de apel a mai statuat că Bornosuz Vitalii, a depus plângere la organul de urmărire penală abia peste un an și șase luni, iar faptul dat demonstrează cu certitudine că partea vătămată nu a fost dusă în eroare de către inculpat și abia peste o perioadă atât de mare, nefiind mulțumit de venitul obținut în rezultatul activității și plasării microbuzului pe rută, a decis să se adreseze organului de poliție.

Totodată, instanța de apel a mai reținut că potrivit declarațiilor inculpatului Bornosuz Vitalii și a părții vătămate Gheorghîța Ion, reiese că ultimul a cumpărat benevol mașina nefiind impus de nimeni, cu toate că mai erau și alte variante, or, poziția

inculpatului, care afirmă că a vândut autovehiculul și nu a dus pe nimeni în eroare nu a fost combătută cu alte probe.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare de către:

5.1. - procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Gavriliță Vitalie, prin care indicând temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei atacate cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, de către un alt complet de judecată.

În motivarea cererii de recurs recurentul a invocat următoarele :

- instanța de judecată a dat o apreciere incorectă probelor prezentate de acuzare și nu le-a apreciat multilateral și obiectiv, care în cumul dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii încriminate, ori nu s-a expus asupra tuturor motivelor indicate în apelul procurorului;

- instanțele au încălcat și cerințele art. 394 alin. (3) pct. 2) Cod de procedură penală, conform cărora instanța de judecată la pronunțarea sentinței de achitare are obligația de a indica motivele pentru care sunt respinse probele aduse în sprijinul acuzării;

- nu sunt prezente careva dubii în probarea învinuirii, motivarea instanței de apel reprezintă doar niște versiuni din oficiu înaintate în favoarea inculpatului, care nu au niciun suport probatoriu, deoarece vina lui este dovedită prin depozițiile părții vătămate audiate în instanța de judecată;

- instanța de apel nu s-a expus, nu a cercetat și nu a apreciat la justa valoare declarațiile părții vătămate Gheorghita Efim, martorului Mămăliga Ion, martorului Prisăcaru Lilia, martorului Bornosuz Valea, martorului Patîrnichi Teodor, martorului Șarov Alexandru;

- martorul Prisăcaru Lilia, în ședința de judecată a declarat că partea vătămată i-a comunicat că procură microbuzul tot cu rută. De asemenea și martorul Gheorghita Ion a declarat că din spusele fratelui, acesta a achitat 8400 euro pentru microbuz, deoarece era tot cu rută;

- instanța nu a luat în considerație și faptul că costul real al unui microbuz de model Mercedes 210 nu este de 8400 euro, dar valorează cu mult mai puțin, adică aproximativ 3400 euro, ceea ce în ședința de judecată a fost dovedit prin declarațiile martorului Gheorghita Ion;

- instanța eronat a menționat că partea vătămată a depus plângere la organul de urmărire penală abia peste un an și jumătate, nefiind mulțumit de venitul în rezultatul activității și plasării microbuzului pe rută, deoarece din declarațiile părții vătămate rezultă că acesta a întreprins încercări de a-l căuta pe inculpat și de a clarifica situația și văzând că acesta se ascunde, s-a adresat cu plângere la organul de urmărire penală;

- în recipisa din 23 decembrie 2011, este indicat că Bornosuz Vitalii, confirmă că a primit de la Gheorghita Efim, suma de 8400 euro, pentru vinderea automobilului de model „Mercedes 210” cu n/î CJR 653, împreună cu ruta nr. 111.

5.2. – partea vătămată Gheorghîța Efim, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței primei instanțe și a deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul Bornosuz Vitalii, să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal.

Totodată, a indicat că recursul motivat îl va prezenta ulterior.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 1), 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că nu îndeplinește cerințele de formă și de conținut, prevăzute în art. 429 și 430, cât și când este vădit neîntemeiat.

În conformitate cu art. 422 Cod de procedură penală, recursul împotriva deciziilor pronunțate de instanțele de apel se declară în termen de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

În speță se constată, că recurenții s-au conformat prevederilor legale și au declarat recursuri ordinare în termen.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs ordinar examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate de recurent.

Procurorul invocă ca temeiuri prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Cât privește recursul părții vătămate Gheorghîța Efim, acesta nu a făcut referire la careva temeiuri prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, indicând că ulterior va prezenta recursul motivat, fapt ce nu a fost realizat.

6.1. Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile invocate de procuror nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, or, nu a fost invocat niciun argument plauzibil în susținerea acestor erori, ci doar descrie probele administrate la dosar, chiar și cele care indică expres la nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, or, recursul trebuie să fie efectiv în scopul de a dovedi o eroare juridică majoră care a afectat soluția instanței de apel.

Rațiunea exercitării căii de atac, în particular avându-se în vedere recursul ordinar, rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanțele ierarhic inferioare la etapele precedente de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator.

Raportând norma nominalizată la situația în cauză, Colegiul penal constată că temeiul la care se referă autorul recursului nu este aplicabil din punct de vedere al prezentei erori de drept, care ar fi motiv de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Sub acest aspect, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis erori de drept, care ar impune casarea deciziei adoptate. Decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO.

La soluționarea cauzei, instanța de apel a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 99-101 Cod de procedură penală, a cercetat cauza sub toate aspectele, probele prezentate de părți, verificându-le și apreciindu-le just, prin prisma pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punctul de vedere al coroborării lor și în mod întemeiat a menținut sentința de achitare a inculpatului Bornosuz Vitalii, de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 190 alin. (4) Cod penal, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Judecând cauza, instanțele ierarhic inferioare au stabilit că partea acuzării nu a prezentat probe pertinente și concludente care, în ansamblu cu circumstanțele cauzei, ar dovedi vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

Instanțele ierarhic inferioare au făcut o analiză amplă a probelor acumulate în cauză argumentând detaliat respingerea probelor ce au fost administrate în suportul învinuirii aduse inculpatului în prezenta cauză.

Astfel, toate probele prezentate și invocate au primit o apreciere la justa valoare, concluziile făcute rezultă din materialul factologic acumulat în cauză.

Argumentele recurentului cu privire la aprecierea incorectă a probelor, cât și neaprecierea acestora multilateral și obiectiv, nu au nici un suport legal, or, potrivit prevederilor art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală *„concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri; toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea inculpatului.”*

Potrivit art. 24 Cod de procedură penală *„instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Părțile participante la judecarea cauzei au drepturi egale, fiind investite de legea procesuală penală cu posibilități egale pentru susținerea pozițiilor lor. Instanța de judecată pune la baza sentinței numai acele probe la cercetarea cărora părțile au avut acces în egală măsură. Părțile în procesul penal își*

aleg poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independente de instanță, de alte organe ori persoane. Instanța de judecată acordă ajutor oricărei părți, la solicitarea acesteia, în condițiile prezentului cod, pentru administrarea probelor necesare.”

Prin urmare, instanța de apel a judecat cauza penală conform legii și propriei convingeri, bazate pe probele cercetate în procedura judiciară respectivă, or, sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului.

Revenind la recursul declarat de către procuror și anume la concluziile acestuia precum că în acțiunile inculpatului se întrunesc elementele infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (4) Cod penal, Colegiul penal constată că:

- *latura subiectivă* a escrocheriei se manifestă prin vinovăție sub formă de intenție directă, pentru calificarea faptei pe art. 190 Cod penal este obligatorie stabilirea scopului special - a scopului de cupiditate. Primirea bunurilor cu condiția unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul face promisiuni false, însă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri urmărea scopul de a le sustrage și nu avea intenția să-și onoreze angajamentul asumat;

- *latura obiectivă* a infracțiunii se exprimă prin dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere.

Prin *dobândire ilicită* a bunurilor se înțelege un act opus celui licit, efectuat cu rea-credință, prin care făptuitorul obține transmiterea voită în proprietate, deținere, posesie a unui bun sau alte valori străine.

Prin *înșelăciune* se înțelege o acțiune frauduloasă de amăgire ori inducere în eroare a victimei prin prezentarea ca adevărate a unei fapte mincinoase sau ca mincinoase a unei fapte adevărate.

Abuzul de încredere are la bază relațiile interpersonale stabilite între făptuitor și victimă, care la rândul lor au în suport relații de prietenie, de serviciu, de afaceri etc., care, cunoscând o anumită evoluție și având amprenta încrederii, sunt exploatate cu reavoință de potențialul escroc la realizarea intenției sale. Aptitudinea unui mijloc sau metode de a induce în eroare depinde și de personalitatea victimei, de gradul de instruire și educație, de mediul din care provine, de starea psihică în care se găsea în momentul săvârșirii faptei. Pentru existența infracțiunii de escrocherie este necesar ca victima să fi fost indusă în eroare și să fi ajuns la o reprezentare greșită a unei situații sau împrejurări, iar făptuitorul deși simulează careva relații contractuale, nici nu are intenția de a-și onora obligațiile.

Analizând materialele cauzei, Colegiul constată că din partea inculpatului astfel de acțiuni nu au fost stabilite.

Astfel, potrivit declarațiilor inculpatului Bornosuz Vitalii, date în prima instanță (f. d. 163 – 164, vol. I), ultimul a indicat că Gheorghiuța Efim, l-a întrebat dacă este posibil de făcut procură și pe rută, la care inculpatul i-a explicat că pentru rută nu se

întocmește procură, deoarece ruta aparține statului și nu se vinde. Faptul dat i-a fost explicat și de către notar. Ulterior, a mers la firma SRL „Microbuz”, la directorul Mămăliga căruia partea vătămată i-a adresat aceeași întrebare, la care Mămăliga Ion, i-a comunicat că ruta este a statului și nu trebuie careva documente pentru rută, iar firma nu întocmește asemenea acte, deoarece o asemenea abordare nu este reală, din motiv că ruta nu se vinde. Totodată, a mai indicat că a încheiat cu Gheorghîța un nou contract de locațiune în care sunt stipulate condițiile, iar contractul încheiat cu vechiul proprietar a fost reziliat (f. d. 156 – 157, vol. I).

Mai mult ca atât, însăși partea vătămată în declarațiile date în cadrul audierii din prima instanță a indicat că notarul a refuzat să întocmească o procură pentru rută, din motiv că Bornosuz Vitalii nu este proprietarul acesteia, fapt explicat și de către Mămăliga Ion (f. d. 159, vol. I), necătând la aceste circumstanțe, Gheorghîța Efim a acceptat oferta și a procurat automobilul asumându-și consecințele.

Astfel, nu pot fi reținute nici argumentele procurorului precum că instanța de apel nu a luat în considerație costul real al unui microbuz de modelul „Mercedes 210”, valorează cu mult mai puțin, or, Gheorghîța Efim, a cunoscut cu certitudine despre valoarea reală a microbuzului, însă a acceptat prețul impus de către vânzător.

Totodată, corect a fost apreciat de către instanțele ierarhic inferioare că partea vătămată abia peste o perioadă de 1 an și 6 luni de la data cumpărării microbuzului a depus plângere la poliție, fapt ce demonstrează cu certitudine că Gheorghîța Efim, nefiind mulțumit de venitul obținut în rezultatul activității și plasării microbuzului pe rută, a decis să se adreseze organului de poliție, întru recuperarea cheltuielilor și nicidecum a pagubei.

La fel, critic urmează de apreciat și invocarea procurorului precum că partea vătămată în toată această perioadă a încercat să rezolve problema pe cale amiabilă, or, potrivit declarațiilor date de către martorul Bornosuz Valea, care este tatăl inculpatului Bornosuz Vitalii, în cadrul ședinței de judecată, a menționat că după vânzarea acestui automobil, nu a fost telefonat de nimeni și nu i-au fost înaintate niciun fel de pretenții (f. d. 154, vol. I).

Reieșind din aceste considerente se constată că în acțiunile inculpatului lipsește latura subiectivă, deoarece intențiile inculpatului n-au fost îndreptate în mod direct (sau indirect) la comiterea căreiva infracțiuni în special al escrocheriei, respectiv n-a dobândit ilicit bani de la partea vătămată.

Faptul că în recipisă este indicat că Bornosuz Vitalii, a primit de la Gheorghîța Efim, suma de 8400 euro, pentru vinderea automobilului de model „Mercedes 210” cu n/î CJR 653, împreună cu ruta nr. 111 nu poate servi temei de atragere a persoanei la răspundere penală, inclusiv acțiunile lui nu pot fi calificate ca escrocherie, or, partea vătămată a cunoscut cu certitudine că ruta nu se vine, însă a acceptat oferta.

În această ordine de idei, Colegiul penal menționează, că instanțele ierarhic inferioare, printr-o apreciere justă a probelor invocate, corect au concluzionat asupra

achitării inculpatului de învinuirea comiterii infracțiunii imputate, luând în considerație totalitatea probelor care în ansamblu resping temeinicia învinuirii aduse de organul de urmărire penală.

Tot aici, instanța de recurs remarcă că, procurorul nu a prezentat careva probe noi, suplimentare, în favoarea acuzării, iar în conformitate cu prevederile art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală și jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului, sarcina probatoriului în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel revine acuzatorului de stat în virtutea funcției lui procesuale (art. 51, 53, 320 Cod de procedură penală).

Curtea Europeană pentru Drepturile Omului, în hotărârea *Capecan contra Belgiei* din 13 ianuarie 2005, a constatat că, în materie penală, problema administrării probelor trebuie să fie abordată prin prisma art. 6 § 2 și e obligatoriu, *inter alia*, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

Astfel, Colegiul penal menționează că instanța de apel a adoptat o hotărâre legală și întemeiată.

Or, din conținutul recursului declarat de procuror, după cum s-a menționat mai sus, se evidențiază că autorul critică aprecierea probelor administrate la caz. Aici, Colegiul reține, că aprecierea probelor ține de examinarea cauzei în fapt și în drept fie în instanța de fond, fie în instanța de apel, iar dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare, mai mult ca atât, temeiul invocat nu se încadrează în cele prevăzute de alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

În concluzie Colegiul constată că în prezenta cauză nu se întrevăd erori de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și ca urmare hotărârea atacată este legală și întemeiată, instanța de apel dând o apreciere corectă probelor administrate, examinându-le multilateral, iar motivarea soluției fiind bazată respectiv pe ele.

În acest context, Colegiul penal conchide, că argumentele invocate de către acuzatorul de stat în recurs sunt vădit neîntemeiate, fapt ce impune incontestabil declararea recursului ca inadmisibil cu menținerea hotărârii contestate.

6.2. Referitor la recursul declarat de către partea vătămată Gheorghîța Efim, Colegiul penal constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut, or, potrivit art. 420 alin. (4), 421, 429 Cod de procedură penală nu pot fi atacate cu recurs sentințele în privința cărora persoanele indicate în art. 401 nu au folosit calea apelului ori au retras apelul, dacă legea prevede această cale de atac. Persoana care nu a folosit apelul poate ataca cu recurs decizia instanței de apel prin care i s-a înrăutățit situația. Procurorul care nu a folosit apelul poate ataca cu recurs decizia prin care a fost admis apelul declarat din partea apărării.

Astfel, reieșind din materialele dosarului se atestă incontestabil că sentința Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 03 iunie 2015, a fost atacată cu apel doar de către acuzatorii de stat Dulgheru Andrei și Pleșca Angela (f. d. 203 – 208, vol. I), însă partea vătămată Gheorghîța Efim, primind sub semnătură copia sentinței (f. d. 190, vol. I), nu s-a folosit de această cale de atac, astfel, fiind decăzut din dreptul de a ataca cu recurs decizia instanței de apel.

În concluzie se va dispune inadmisibilitatea recursului declarat, deoarece recursul nu îndeplinește cerințele de formă și de conținut prevăzute de art. 429, 430 Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 1), 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Gavriliță Vitalie și de către partea vătămată Gheorghîța Efim, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 decembrie 2015, în cauza penală privindu-l pe **Bornosuz Vitalii Valea**, a procurorului ca fiind vădit neîntemeiat, iar a părții vătămate Gheorghîța Efim fiindcă nu îndeplinește cerințele de conținut.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **08 decembrie 2016**.

Președinte

Ursache Petru

Judecători

Timofti Vladimir

Toma Nadejda